

द्वादशाक्षौहिणीर्हत्वा प्रभिन्न इव केशरी । हलं सौनन्दमुत्सृज्य गदया मामताडयत् ।
 वज्रपातनिभं वेगं पातयित्वा ममोपरि । भूयः प्रहर्तुकामो मां वैशाखेनास्थितो महीं ।
 वैशाखं स्थानमासाद्य गुहः कौञ्चं यथा पुरा । तथा मां दीर्घनेत्राभ्यामोक्षते निर्दहन्निव ।
 तादृग्युपं समालोक्य बलदेवं रणाजिरे । जीवितार्थी नृलोकेऽस्मिन् कः पुमान् स्थातुमर्हति ।
 गृहीत्वा स गदां भीमां कालदण्डमिवोद्यतां । कालाङ्कुशेन निर्द्धूतां स्मित एवाग्रतो मम ।
 ततो जलदगम्भीरस्वरेणापूरयन्नभः । वागुवाचाशरीरेण स्वयं लोकपितामहः ।
 प्रहर्त्तव्यो न ते राम न बध्योऽयं तवानघ । कल्पितोऽस्य बधश्चान्यादिरमस्व हलायुध ।
 श्रुत्वाऽहं तेन वाक्येन चिन्ताविष्टो निवर्त्तितः । सर्वप्राणहरं घोरं ब्रह्मणा स्वयमोरितं ।
 तेनाहं वः प्रवक्ष्यामि नृपाणां हितकाम्यया । श्रुत्वा तच्चैव राजेन्द्र कर्तुमर्हसि मदचः ।
 तपसोयेण महता पुत्रार्थी तोष्य शङ्करं । प्राप्तवान् देवदेवात्त्वामवध्यं मायुरैर्जनैः ।
 महामुनिश्चायसचूर्णमश्रयन्नुपास्थितो द्वादशवार्षिकं व्रतं । सुरासुरैः संसृतपादमर्चयन् स लब्धवानोषितकामसम्पदं ।
 तपोबलाद्गार्ग्यमुनेर्म्हात्मनो वरप्रभावाच्चकलेन्दुमौलिनः । भवन्तमासाद्य जनार्दनो हिमं विलीयते भास्कररश्मिना यथा ।
 यतस्व राज्ञां वचनप्रचोदितो ब्रजस्व यात्रां विजयाय केशवे । प्रमथ्य राष्ट्रं मथुराञ्च सेनया निहत्य कृष्णं प्रथयस्व वै यशः ।
 मायुरो वासुदेवोऽयं बलदेवश्च बान्धवः । तौ विजेश्वरौ संग्रामे गत्वा तां मथुरापुरीं ।
 ॥ शाल्व उवाच ॥ इत्येवं नरपतिभास्करप्रगीतं वाक्यन्ते कथितमिदं हितं नृपाणां । तत्सर्वं सह सचिवैर्विमृश्य बुद्ध्या यद्युक्तं
 कुरु मनोजेन्द्र आत्मनेष्टं ।
 इति श्रीमहाभारते खिलेषु हरिवंशे विष्णुपर्वणि शाल्ववाक्ये एकादशाधिकशतोऽध्यायः ॥ १११ ॥
 ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवं कथयमानं तं शाल्वराजं नृपाञ्जया । उवाच परमप्रोतो यवनाधिपतिर्नृपः ।
 ॥ कालयवन उवाच ॥ धन्योऽस्यनुगृहीतोऽस्मि सफलं जीवितञ्च मे । कृष्णविग्रहेतोयन्त्रियुक्तो बृजभिर्नृपैः ।
 दुर्जयस्त्रिषु लोकेषु सुरासुरगणैरपि । तस्य निग्रहेतोर्मांमवधार्य जयाश्रिपं ।
 प्रहृष्टैराजसिंहैस्तेरवधार्यो जयो मम । तेषां वागम्बुवर्षेण विजयो मे भविष्यति ।
 करिष्ये वचनं तेषां नृपाणां मम चोदितं । पराजयोऽपि राजेन्द्र जयेत्तु सदृशो मम ।
 अथैव तियिनचवं मूहर्त्तङ्करणं शुभं । यास्यामि मथुरां राजन् विजेतुं केशवं रणे ।
 ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवमाभाष्य राजानं सौभस्य पतिमूर्त्तितं । सत्कृत्य च यथान्यायं महार्हमणिभूषणैः ।
 ब्राह्मणेभ्यो ददौ वित्तं सिद्धादेशाय वै नृपः । पुरोहिताय राजेन्द्र बृजशः प्रददौ धनं ।
 ऊत्वाऽग्निं विधिवद्राजा कृतकौतुकमङ्गलः । प्रस्थानं कृतवान् सम्यग्जेतुकामो जनार्दनं ।
 शाल्वोऽपि भरतश्रेष्ठ कृतार्थो हृष्टमानसः । यवनेन्द्रं परिष्वज्य जगाम स्वं पुरं नृपः ।
 इति श्रीमहाभारते खिलेषु हरिवंशे विष्णुपर्वणि रुक्मिणीस्वयंवरे कालयवनागमने द्वादशाधिकशतोऽध्यायः ॥ ११२ ॥
 ॥ जनमेजय उवाच ॥ विदर्भनगराद्याते शक्रतुल्यपराक्रमे । किमर्थं गरुडो नोतः किञ्च कर्म चकार सः ।
 न चारुराह भगवान् वैनतेयं महाबलं । एतन्मे संशयं ब्रह्मन् ब्रूहि तत्त्वं महामुने ।